

4.16 ΝΑ ΧΑΙΡΕΣΤΕ!

Ο Άγγελος αναγγέλλει στις Μυροφόρες την Ανάσταση του Χριστού, π. Σταμάτης Σκλήρης, τοιχογραφία, 2000, Ι.Ν. Προφήτη Ηλία, Καστέλα Πειραιά.

Διάβασε την αφήγηση από τη ζωή του Αγίου Πορφυρίου. Δημιούργησε μια πασχαλινή κάρτα που θα στείλεις σε κάποιο αγαπημένο πρόσωπο και γράψε Αναστάσιμες ευχές, προσθέτοντας κάποιο μικρό απόσπασμα που σου έκανε εντύπωση από την αφήγηση και ταιριάζει με τις ευχές σου.

ΦΥΛΛΟ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Θα σας μεταφέρω τα χαρμόсуνα αναστάσιμα βιώματα του μακαριστού γέροντα Πορφυρίου, όπως τα έζησα μία Τρίτη Διακαινησίμου στο κελλάκι του. Πήγα να τον δω σαν γιατρός. Μετά την καρδιολογική εξέταση και το συνηθισμένο καρδιογράφημα με παρεκάλεσε να μη φύγω. Κάθισα στο σκαμνάκι κοντά στο κρεβάτι του. Έλαμπε από χαρά το πρόσωπό του. Με ρώτησε:

- Ξέρεις το τροπάριο που λέει «Θανάτου έορτάζομεν νέκρωσιν....»;
- Ναι, γέροντα, το ξέρω.
- Πες το.

Άρχισα γρήγορα-γρήγορα: «Θανάτου έορτάζομεν νέκρωσιν, Άδου τήν καθαίρεσιν, άλλης βιοτής, τής αιωνίου, άπαρχήν' καί σκιρτώντες ύμνοϋμεν τόν αίτιον, τόν μόνον εύλογητόν τών πατέρων Θεόν καί υπερένδοξον».

- Το κατάλαβες;

Ασφαλώς το κατάλαβα. Νόμισα πως με ρωτάει για την ερμηνεία του. Έκανε μία απότομη κίνηση του χεριού του και μου είπε:

- Τίποτε δεν κατάλαβες, βρε Γιωργάκη! Εσύ το είπες σαν βιαστικός ψάλτης... Άκου τι φοβερά πράγματα λέει αυτό το τροπάριο: Ο Χριστός με την Ανάσταση Του δεν μας πέρασε απέναντι από ένα ποτάμι, από ένα ρήγμα γης, από μία διώρυγα, από μία λίμνη ή από την Ερυθρά θάλασσα. Μας πέρασε απέναντι από ένα χάος, από μία άβυσσο, που ήταν αδύνατο να την περάσει ο άνθρωπος μόνος. Αιώνες περίμενε αυτό το πέρασμα, αυτό το Πάσχα. Ο Χριστός μάς πέρασε από τον θάνατο στη ζωή. Γι' αυτό σήμερα «θανάτου έορτάζομεν νέκρωσιν, Άδου τήν καθαίρεσιν». Χάθηκε ο θάνατος. Το κατάλαβες; Σήμερα γιορτάζουμε την «άπαρχήν» της « άλλης βιοτής, τής αιωνίου» ζωής κοντά Του.

Μίλαγε με ενθουσιασμό και βεβαιότητα. Συγκινήθηκε. Σιώπησε λίγο και συνέχισε πιο δυνατά:

- Τώρα δεν υπάρχει χάος, θάνατος, νέκρωση, άδης. Τώρα όλα χαρά, χάρις στην Ανάσταση του Χριστού μας. Αναστήθηκε μαζί του η ανθρωπινή φύση. Τώρα μπορούμε και μείς να αναστηθούμε, να ζήσουμε αιώνια κοντά Του... Τι ευτυχία η Ανάσταση! «καί σκιρτώντες ύμνοϋμεν τόν αίτιον». Έχεις δει τα κατσικάκια τώρα την άνοιξη να χοροπηδούν πάνω στο γρασίδι, να τρώνε λίγο από τη μάνα τους και να χοροπηδούν ξανά; Αυτό είναι το σκίρτημα, το χοροπήδημα. Έτσι έπρεπε και μείς να χοροπηδούμε από χαρά ανείπωτη για την Ανάσταση του Κυρίου μας και τη δική μας. Διέκοψε πάλι το λόγο του. Ανέπνεα μια ευφρόσυνη ατμόσφαιρα!

- Μπορώ να σου δώσω μια συμβουλή; συνέχισε. Σε κάθε θλίψη σου, σε κάθε αποτυχία σου να συγκεντρώνεσαι μισό λεφτό στον εαυτό σου και να λες αργά-αργά αυτό το τροπάριο. Θα βλέπεις ότι το μεγαλύτερο πράγμα στη ζωή σου - και στη ζωή του κόσμου όλου - έγινε. Η Ανάσταση του Χριστού, η σωτηρία μας. Και θα συνειδητοποιείς ότι η αναποδιά που σου συμβαίνει είναι πολύ μικρή για να χαλάσει τη διάθεση σου. Μου 'σφίξε το χέρι, λέγοντας:

Σου εύχομαι να «σκιρτάς» από χαρά, κοιτάζοντας πίσω σου το χάος από το οποίο σε πέρασε ο Αναστάς Κύριος, «ό μόνος εύλογητός τών πατέρων»... Ψάλε τώρα και το «Χριστός άνέστη».

Γεώργιος Παπαζάχος, Καθηγητής Ιατρικής Σχολής
[περιοδικό "Σύναξη" 50 (1994), σσ. 81-82].